

Egy hangversenyen

Egy hangversenyen, ahova veled mentem
egy irreális szerelemből lábadozva,
találkoztunk T-vel, föl sem ismertem

először, *sokat próbált szépsége*
romokban. Villámsújtottan köszönt rám,
„jó estét” mondtam hűvösen,

de aztán rákezdtek a vonósok.
Láttam, előttünk ül, hátranéz, keres
(tizenhét éve Rómában együtt éltünk

három hónapon át). Kezedhez menekült kezem.
Milyen későre jár! – mondták a vonósok
és nehéz vonóikat lerakták.

Tandori Dezső

MAJD KRIEAU, FREUDENAU, CAFÉ ROYAL

– mesélem Ottlik Géznak,
1990. október 10., du.

Hogy Szpéro halála után – Mindenszentek! – Londonodba eljutottam, s egy este a karácsony előtti Regent Streeten kinéztem a váratlanul hosszasan elálldogáló busz emeletéről, megpillantottam az alkalmi, vásári-luxus csillárok fényében – ezek a csillárok a téli vásárt hirdették, hivatottan, az úttest fölébe aggatva a magasba –, megláttam egy kávéházat, faragott bútorok, én-nem-tudom tükrök, arany-réz kilincsek és fogantyúk, és azt gondoltam, Londonod...!, mennyit jártál ide, és nyilván ide – is – jártál, sokszor megfordultál itt barátaiddal, és satöbbi. Hogy egy éjszaka, egy majdnem-fitzgeraldi-órán, mikor a hófúvásban az a fiatalember érkezik, félig megfagyva, de F. Scott azt mondja neki, meneküljön, inkább tovább, bárhova, csak azt, ami neki volt „az élet”, azt vigasznak ne akarja, így felhívtalak, hosszan elbeszélgettünk, és egyáltalán nem az F. Scott Fitzgerald-jelenet volt a telefon két végén, nem, a Café Royalon rohogtunk jókat, hogy mit képzelek, mondtad, hogy te odajártál volna, hát hol futotta magyar embernek valaha is, hogy... Igen, a Vasas-pálya büféjére emlékszem, a Csömöri úti Vöri-pályára, ahol Varjú Vilit néztük,

nem, a Café Royalba alighanem én se jutok el már. Azért olyan mindez, ha már bőséges idő telik, és Isten megmondta nekünk, hogy „öcsi, te csak ne mondd azt nekem, hogy mikor adtam kellőt, barátságot-szerelmet, és mikor kérj engem, hogy hagyj végre örökre békén”, majd, ha ezen a bölcs reggelen „Isten”, ahogy velem tette e regényidéző-félkészétel-valómmal, elküldte Szpérót, rá a többieket, aztán évek, évek, az „iskola”, és láthattam a „háztetőimet”, és hogy minek, és hogy „élj”, mondta a trieszti lovas, majd...!, ha már mondta ez az Isten, hogy majd ha elveszem tőled, akiket adtam neked a nagy-és-héjazó önként-lemondásosra, hogy te olyan okos vagy, mondta nekem ez Isten, akkor lesz az, látod, öcsi, hogy békén leszel hagyva, és akkor ne sírdogálj, akkor tessék szépen visszamenni a Regent Streetre, megfésülködni, leporolni koszos kabátod, edzőcipő helyett valami-mit-mást vonni, és meginni egy kávét. Leülni még szabad tán. És kimenni Kriauban-szőkevény-helyedre, mely mint a Vöri-pálya, oly tribün, járni, mint Ottlik Gyöngyi, a galoppra, ügetőre, mit-tudom, járni, ahogy abbamaradt az atlétika Cipivel; Ottlik Gézával és Ottlik Gyöngyivel egyszerre kijárni, ha mindkettőjük egyformán szeretted, öcsi, járni akkor a zöld, zöld, zöld Freudenauba, és City Code-ot megpakolni, tudod, az első futam talán meghozza a nyerőpénzt; mint az ifjúság. Fut Whispering Willows, szólnak a monitorból a tangószámok, a shimmyk, Ragúza, Isten visszaadja a délutánokat, estéket, miket ott tölthettem az Ottlik házaspárnál, megad valamit annak fejébe’ – még írni se...! –, fejében...?, megad, hogy az atlétikák elmaradtak – O. G. és T. D. –, és a galopp, az ügető szóba se jött – O. Gy. és T. D. –, és Szpéróhoz, ahogy valami csillaggal a Russell Square hajnalán, vagy a Práter-közele utca ablakából, meglátom őt, közelebb ringanak a zokéfejek; az ügetőlovak dobogása, hogy a kis tribünhoz künn közeledem, az a klopp-klopp szívdobogás; és senki sem tud rólam, ott, Istenem, végre ott elhagysz, lefogadom, ezt, ezt, az öt ruppóért vett golyóstollal; vagy csészémmel, ügyetlen, zörömbölök illetlenül. Ami sose – azt meséljük egymásnak; Istenem, még ennyi is kész hihetetlen. Még ennyi is, ennyi se: sose-kész.

Mándy Iván

EGY ÉJSZAKA

Sötétben az asztalnál. Egyszerűen nem tudtam felállni. Előrenyújtott karom a csupasz asztalon. Egyre idegenebb, talán nem is az enyém. Valaki itt felejtette. Lassan, alig észrevehetően megmozdult. Lehet, hogy eltűnik. Akárcsak a Tiltakozás Íve. Meg az a lány az asztal mellől. Biciklivel jött, és úgy is mehetett el. De ez egyáltalán nem biztos.